

Přiletí kukačka
Láskou tě rozmačká
Na padrt' papěří
Láska se neměří

Tak dej mi ruku
Řeknu ti Kuku

Kašlu na nevěru
Láskou tě sežeru
Že už ti nevěřím

Tak dej mi ruku
Nedělej Kuku

Na začátku bylo ÚÚÚÁÁÁÍÍÍ. Ale na to už všichni zapomněli. Nepředbíhejme však.

Nejmenovala se Xénie. Mohlo se jí říkat jakkoli, třeba Hoří nebo Pohromářka nebo Přírodní katastrofa. Bylo to jedno, důležité je, že žila, jako by se ztratila. Jako by zapomněla, kam jde a kdo je a kým toužila být. Také rok, kdy se tohle všechno událo, mohl být kterýkoli. Třeba ten příští. Nebo minulý. Nebo přechodný. Mohlo se to stát Xénii i vám. Nebo někomu, koho ještě neznáte, ale však vy ho brzy potkáte. Nebo minete. V ulici Osudová 9, která se nejmenuje podle

symfonie. Název té ulice souvisí s Xéniiným životem. Jenže Xénie o tom neměla ani ponětí. Už druhý den se po ní v noci plazil had s tváří ženy, s tváří Lilit, ÚÚÚÁÁÁÍÍÍ. Nesyčel, usmíval se na ni a budil ji. Někam ji táhl. Ale kam?

Ten den měla jít nakupovat s dcerami. Ne s oběma, to by nepřežila, i když Pohromářka přežila jinak úplně všechno. Šla nakupovat s každou zvlášť. Nejdříve se starší Kristýnou, která byla veliká, zteplá a urputná. Poslední dobou byla také jako med, protože usoudila, že z puberty už vyrostla. A že by měla mít s maminečkou slitování. Takhle jí říkala Kristýna od toho dne, kdy s ní měla slitování. Od toho dne, kdy se odstěhovala z její domácnosti do maličkého bytu na Žižkově, hned za rohem od kina Aero, kde se promítaly filmy nezávislé tak, že Xénie pukala závistí. Tajně. Pukala i v Kristýnině bytě po dědečkovi. Xénie totiž nikdy nebydlela sama, nikdy nebyla nezávislá a podle toho to s ní také vypadalo.

Tiše čekala za kabinkou obchodního domu a snažila se nedýchat. V náruči objímala třináct ramínek s oblečky a kochala se nadějí, že některý z nich snad konečně bude ten pravý. Kristýnina blondátá hlavička se objevila za závěsem a povzbudivě se na ni usmála.

„Tak co?“ zeptala se Xénie.

„Tak nic.“

Kristýna se zasmušila. Vystoupila ven v dalším modelu a rozprostřela se před matkou jako Venuše z pěny vystupující.

„Vypadám jak debil.“

„Ani bych neřekla,“ namítl chabě Xénie. „Vypadáš nádherně. Jako...“ Xénie hledala slova. „Jako Greta Garbo.“

„Vždyť to říkám, jako debil.“

Xénie si neuvědomila, že božská GG nemůže projít Kristýniným postmoderním sítem.

„Já si vážně myslím, že ti ty šaty moc slušej,“ žbrblala tichounce.

Kristýna udělala zkormoucený obličej, který vždycky zabral a nezklamal ji ani tentokrát. „Skákla bys mi tam pro ty pruhovaný?“

Xénie čiperně odkvačila do hlubin obchodu. Měla smrt na jazyku, ale ani dnes smrt nepřicházela. Pohromářka všechno vydrží. Setřásla ze sebe hada a úpěnlivě myslela na Kristýnino blaho, jehož její holčička dosáhne jedině prostřednictvím pruhovaných šatů. Myslela na její blondáté vlásky, se kterými před jednadvaceti lety tohle dítě vylezlo z jejího břicha. Tehdy se poprvé spatřily a Kristýniny vlasy hned Xénii fascinovaly.

Byly sice blondáté, ale úplně jiné než ty její. Měly pevnou zíněnou strukturu, nekroutily se a bylo jich hodně. Už tehdy dávaly ty vlasy jasně najevo, že nezhnědnou, že jsou povahy severské, větrné a že s nimi hned tak něco nehne podobně jako s Kristýnou. Neměly nic společného s vlasy Xéiniinými, nesmělymi, nejasnými a rozpačitě vlnitými. A také Kristýna narostla větší, silnější a neskladnější než Xénie. Svěho času z toho měly obě problém, kamkoli Xénie přišla, budila díky své drobné fyzické konstituci soucit, něžné city a ochranné sklony. Domnívala se, že v tom spočívá její štěstí. Xénie se trápila, že Kristýna dosáhla rozměrů, které jí neumožní, aby byla šťastná. Teprve později pochopila, jak moc se plete. Kristýna byla krásná a muži z ní šíleli.

Xénie sáhla po pruhovaných šatech ve velikosti, ze které by ona sama vypadla, a přinesla je dceři. Uvědomila si, jak je ráda, že to mají takhle legračně

převrácené, ona je maminka pečující, Kristýna holčička maličká. Na velikosti nezáleží, opakovala si připitoměle.

V kapse jí zazvonil mobil. Volal Miláček. Takhle říkala svému muži.

„Dneska je Svatej Valentýn,“ vykřikoval nadšeně, „jdem na večeři. Svíčka, biftek, romantika, nedělej, že nechápeš! Stav se u mě v práci a vyrazíme.“

Takový byl Miláček, mile trapný a trapně nejmilejší. Její manžel odjakživa.

Kristýna odhrnula oponu.

„Super!“ vykřikla konečně, když spatřila svůj obraz ve velikém zrcadle.

Xénii spadl kámen ze srdce. Kristýna byla v pruhovaných šatech k sežrání a dobře o tom věděla. Líbila Xénii za ucho.

„Jsi zlatá mamulka. Já zas běžím, mám ještě přednášku.“

Zbyla z ní jen mořská pěna.

Xénie si povzdechla. Na řadu přicházela mladší dcera Justýna. Ale až za chvíli. Mohla se jít ještě projít, to se jí poštěstí málokdy.

Xénie totiž pořád někde něco zařizovala, přenášela z místa na místo či zalévala květiny, třídila odpad, kupovala pytlíky do luxu, prášek na praní a sprchový gel dva v jednom a toaletní papír plus jeden zdarma. Ve skutečnosti chtěla dělat něco úplně jiného, jenomže nevěděla co. A tak zkoušela chodit na kosmetiku, ale zjistila, že nesnáší, když na ni někdo cizí sahá. Tak chodila cvičit, ale zjistila, že nesnáší moc zpocených lidí najednou. Zašla k vizážistce, aby z ní udělala jinou ženskou, lepší, hezčí, vyrovnanější, které nevádí takové nesmysly. Vizážistka jí poradila, jak se má líčit, aby se jevila lepší, hezčí, vyrovnanější a hlav-

ně mladší. A ustříhla jí ofinu. Xénie nevyšla několik dní z domu. Usoudila, že zřejmě nechce být ani hezčí, ani mladší. Nasadila útrpný obličej a obětovala se pro rodinu. A jednoho dne se rozpomněla, že kdysi dávno toužila napsat knihu. Nebo procestovat džungli křížem kráž. Nebo skákat padákem. Když ještě byla mladá a naivní a netušila, o čem je život. Teď už to ví. Život jsou hory toaletního papíru. Ale nepřestala doufat, že kdyby se rozmotal, vedl by na konec světa. Vedl by k hadovi, co se s ním v noci miluje a sténá.

Xénie tedy přenášela věci z místa na místo a psala scénáře k zábavným televizním pořadům. To byla její práce. Volala slavným lidem a připadala si jako dva sprchové gely v jednom. Naučila se na ně být milá, protože tajně doufala, že tak dosáhne svého snu. Toho o džungli. Že jednoho dne popadne batůžek a uprchne. Xénie plánovala útěk od toaletního papíru. V noci četla cestopisné příručky a dávala si tajně peníze stranou. Proto poslední dobou Miláčka trochu zanedbávala. Nechodila s ním večer do hospody, jak byl zvyklý. V přestávkách mezi psaním televizních show přemýšlela o tom, co všechno člověk potřebuje v pralese. Dospěla k názoru, že nic. Ale dokáže to?

Kdysi dávno si Xénie psala deník. O sobě, jaká je. Ale jaká je? Snila v něm o tom, že objede celý kulatý svět. Snila v něm o lásce. Někde ho ztratila. Snažila se rozpomenout, co v něm vlastně bylo, ale marně. Sešit s červenými deskami se jí vynořoval před očima stále častěji.

Osobu nejdřív viděla trochu rozmazaně. Zdá se jí to, nebo ne? Ta ženská vstala z lavičky, a jako by se proměnila, jako by v sobě natáhla pružinu, začala tančit, jako by zvěstovala báseň. Báseň o kukačce, která

se Xénií rozléhala. Jásala uprostřed ulice. Nebyl to tanec v tom smyslu, jaký Xénie znala, Osoba tancovala neladně a hřmotně, vydávala zvířecí skřeky. Vystrkovala zadek, břicho, třepala prsama. Tancovala jako v pralese. A co hůř, lákala kolemjdoucí, vyzývala je, ať tancujou s ní. Xénie by ráda zmizela, ale nešlo to, ta ženská ji fascinovala. Poodešla tedy kousek dál a pozorovala ji. Lidé se zastavovali, smáli, někteří začali podupávat nohou, házeli ženě peníze, ale k tanci se nikdo zlákat nedal.

Xénie by se nikdy v životě na ulici neroztančila. Měla potíž i vstát a projít se, když na ni někdo koukal. Vzniklo to už ve škole, když ji vyvolali k tabuli. Nahrabila se a nejradši by se propadla. Také kvůli tomu málem propadla. Od té doby nerada tančí, myslí na to, že vypadne z rytmu, stoupne někomu na nohu, myslí na to, jestli jí to sluší, a děsí se, že ne. Ale na tanci ji něco přitahuje, možná báseň, možná prostě závidí lidem, kteří jsou ho schopni.

Najednou v chumlu spatřila svoji mladší dceru Justýnu, spěchající na schůzku s ní. Chvíli si ji prohlížela zpovzdálí, než na ni zavolá. Užívala si ten odstup, který jí skýtal možnost dívat se na ni jako na cizí. Přemýšlela, jestli by si jí všimla, kdyby ji neznala, co by si o ní myslela, jestli by jí byla sympatická. Než si na ty otázky dokázala odpovědět, Justýna se pohnula z hloučku lidí a dala se do tance. Xénie chvíli doufala, že ji šálí zrak. Ale nešálil. Justýna tančila s Osobou! Divoce a nemravně. Její dcera tancovala tak, jak by Xénie neuměla ani ve stavu nejtěžší opilosti.

Dala se na ústup. Zdrhla před tím. Nechce to. Prchla před Justýnou, svojí hodnou malou holčičkou. Nechala ji běsnit uprostřed ulice s cizí ženskou. Chvíli se uklidňovala chůzí.

Když se pak sešly u obchodu, Xénie dělala jakoby nic. Justýna přišla skoro včas a tvářila se jako nevinost sama. Bylo jí čtrnáct.

Tahle dcera měřila sto šedesát dva centimetrů, byla tedy o šest centimetrů menší než Xénie a o dvanáct centimetrů menší než Kristýna, která byla o šest centimetrů vyšší než Xénie. Geny mají neuvěřitelnou fantazii. Když byla Xénie s Justýnou těhotná, přibraly spolu jen šest kilo a když ji poprvé uviděla, lekla se, že Justýna není její, než si vzpomněla, že matka je vždycky jistá. Justýna přišla na svět s černým hárem a už tehdy byla malilinká a celá se třásla. Možná se bála své maminky, ale to neměla proč, protože Xénie je vtělená láska mateřská. A dál za tou láskou, tam že je ďábel a džungle a úmysly kukaččí, o tom nikomu nevypráví. Proč také?

Přestože Xénie čtyři roky měřila dceru doma u zdi, bylo jasné, že Justýna zůstane její malou holčičkou navždy. Tahle dcera měla číslo oblečků o jedno menší než Xénie. Takže jediné, co zůstalo v tuto chvíli stejné, byla Xénie třímající třináct ramínek se šaty bleďá jako stěna, o niž se opírala.

„Tak co?“ hlesla bezkrevnými rty.

„Tak nic,“ objevila se za oponou Justýna.

Tahle dcera o sobě nikdy neříkala, že vypadá jako debil. Měla v sobě lad a sklad jako varhany. Možná proto byla muzikální. Justýna si zpívala i v těch nejstresovějších situacích, třeba když jí hrozilo, že jí ujede vlak na pěveckou soutěž. Justýna si zazpívala a dosáhla nejenom toho, že vlak měl zpoždění, ale i toho, že vyhrála. Xénie to párkrát po ní zkoušela, ale nepomohlo to, zvorala vždycky všechno a následky se dostavily tvrdé a nesmlouvavé.

Možná Justýnina vyrovnanost nesouvisela s hud-

bou, napadalo ji někdy. Možná jen Justýna není po ní, po Xénii. Jenomže Justýna nebyla ani po Miláčkovi. Po kom tedy je, ptávala se Xénie někdy sama sebe. Možná nejenom otec, ale i matka je nejistá. Možná jí obě dcery přinesla do hnízda kukačka.

„Šijou ty šaty nějak špatně, nezdá se ti?“ usmívala se Justýna.

Měla proč. Věděla dobře, čeho tím dosáhne.

„Dojdu ti pro ty pruhovaný, chceš, Justýnko?“ pravila Xénie snaživě.

„To budeš moc hodná, mami,“ Justýna jí věnovala úsměv ještě širší než sestra. Xénie by jej nazvala ladným a skladným.

Obě její dcery byly úplně stejné, jedna hnědovlasá, jedna blondátá, jedna malá, jedna velká, obě byly po kukačce. A byly po ní úžasné.

A tak i Justýna byla v pruhovaných šatech k sežrání.

Justýna líbla matku za ucho a zmizela jí z dohledu jak mořská pěna. Nevadí. Xénie už stejně musela běžet. Konečně přišla řada na ni. Netouží po šatech. Chtěla hory romantiky a krvavých bifteků. Xénie se stane upírkou, co žere Miláčka. Kuku, znělo jí v hlavě a nemohla se té melodii zbavit.

Kukaččí matka je dobrá matka. Možná nejlepší. Roztrousí děti po hnízdech usedlejších samiček, aby je vypiplaly. Je zodpovědná pouze ke kukání. Xéniiny děti už byly vypiplané. Xénie mívala urputný pocit, že to nejlepší, co by pro ně měla udělat, je zmizet z jejich života. Odletět. Umřít. O Xénii se pokoušel ďábel. Pokoušel se o ni tanec. ÚÁÍÍ.

